

[Rasmus Hansen.]

og i Kraft af den Forbedring, disse Ejendomme er undergaaet, har Laaneinstitutterne i god Tro anbragt Midler i de her beliggende Ejendomme.“

Hvis det virkelig forholder sig saaledes, som Hr. Erik Krag med flere hævder, saa er der hertil kun at sige, at saa vidner det om en forfærdende Letsindighed hos de paagældende Laaneinstitutter. Meningen med hele denne Argumentation er jo nemlig, at man over for Folketinget vil paastaa, at Kvarterer som Adelgade- og Borgergadekvarteret er gode nok, og derfor er der til gamle og mangelfulde Ejendomme i saadanne Kvarterer ydet Tillægslaan. Man vil over for Folketinget paastaa, at der er ydet Tillægslaan til disse gamle Ejendomme i Adelgade og Borgergade, skønt der i den bestaaende Lovgivning er en Mulighed for, at et stort Antal af disse Ejendomme kunde blive ramt af et Forbud, og skønt der gennem en lang Aarrække er ført en offentlig Diskussion om Sanering af disse Kvarterer.

Det vilde imidlertid være i høj Grad overraskende, hvis blot nogle faa Kreditforeningslaan og et større Antal Hypotekforeningslaan kan komme i Klemme ved en Sanering af Kvarterer som Adelgade- og Borgergadekvarteret, men der er trods Hr. Erik Krags med fleres Henvendelse formentlig heller ikke nogen stor Chance for, at vi kommer til at opleve en saa beklagelig og saa pinlig Overraskelse, og i hvert Fald kan det ikke være Realkreditens Opgave at anbringe Laan i Ejendomme som de her omtalte. Det er understreget baade ved den ene og den anden Lejlighed. Rimeligere vilde det have været, hvis ikke alene Kreditforeningerne og Hypotekforeningerne, men ogsaa Bankerne havde undladt letsindige og uforsvarlige Dispositioner med Hensyn til disse Ejendomme, og skulde det virkelig vise sig, at Bankerne indtager en Særstilling med Hensyn til sund Fornuft over for disse Ejendomme, saa kan der ikke være Tvivl om, at det i Offentligheden vil bundfælde et Indtryk, som de paagældende Bankers Ledere ikke kan have nogen som helst Grund til at ønske sig.

Blandt de Indvendinger, der ogsaa er fremsat i Kreditforeningsdirektør Krag med fleres Henvendelse til Udvalget, er ogsaa den, at Saneringsforslagets § 16 „har til Formaal at ramme Beboelsesyngninger, der ikke er sundhedsfarlige“. Denne Paastand er ikke mere rigtig end de andre Paastande, der er fremsat fra samme Side, og som jeg her har omtalt. Den er for sige det kort og klart simpelt hen urigtig. Men alligevel

har Venstres Medlemmer i Udvalget stillet Forslag om, at hele Paragraffen skal udgaa. Denne § 16 omfatter Ejendomme, hvis sundhedsmæssige Mangler er af en saadan Art, at de ikke straks kan forbydes i Henhold til § 13, men som Boligtilsynsraadet kan beslutte ikke maa benyttes til Bolig eller Opholdssted for Mennesker efter Udløbet af et af Boligtilsynet fastsat Aaremaal, som ifølge det af Ministeren under Betænkningens Nr. 35 stillede og af de socialdemokratiske, radikale og konservative Udvalgsmedlemmer tiltraadte Ændringsforslag ikke kan være mindre end 12 Aar. Initiativet til denne Afgrænsning til 12 Aar er taget af de konservative Medlemmer, og jeg henviser til de Bemærkninger, hvormed de socialdemokratiske og radikale Udvalgsmedlemmer i Betænkningen motiverer deres Tilslutning.

§ 16 er i Virkeligheden, saaledes som det ogsaa understreges i Betænkningen af Fler-tallet, en Hensynsfuldhed over for Grundejerne. De Ejendomme, som omfattes af § 16, kan rammes af Bestemmelser i den gældende københavnske Sundhedsvedtægt; § 66, om Rum, der er farlige for Sundheden. § 16 indeholder ingenlunde et nyt Princip derved, at der gives Adgang til at forbyde disse Ejendommers Renyttelse til Beboelse og Ophold for Mennesker. Det nye og for Grundejerne hensynsfulde er, at nu varsles de en Aarrække i Forvejen om, hvorledes Boligmyndighederne ser paa den og den Ejendom, og naar Varslingen er sket, kan de faa foretaget Omvurdering til Ejendoms-skyld, hvorved de faar en Mulighed for den skattemæssige Afskrivning, som har været saa stærkt paa Tale under Diskussionen om den Maade, hvorpaa Saneringen bedst kan gennemføres. Det er derfor fuldkommen uden Forbindelse med Saglighed, men i meget nært Slægtskab med politisk Agitation uden Skrupler, naar Kreditforeningerne og Bankerne i Henvendelsen til Udvalget har hævdedet, at Saneringsforslaget — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat —:

„alene ved sin Eksistens, og altsaa inden Beslutning efter § 16 er taget, vil undergrave den økonomiske Basis for en stor Del af de københavnske Beboelsesejendomme og vil medføre en Usikkerhed med Hensyn til bestaaende Ejendomsforhold i København, som vil blive til Skade ikke blot for de paagældende Grundejere, men ogsaa for de københavnske Kredit- og Hypotekforeninger og øvrige Institutter, der yder Laan mod Sikkerhed i københavnske Ejendomme“.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby,